

ὥστε συνεχῶς περικυκλώνεται ὁ ἀλιεύς ἀπὸ καπνόν· καί, ἂν τὸ ξύλον δὲν ἐβρέγεται ἀδιακόπως, πιθανόν ὅτι ἤθελεν ἀνάφειν τὸ πλοιάριον. Πᾶς ὁ ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου ἀνάγκη νὰ ἔχη τὴν μεγίστην προσοχὴν, ἐνῶ σύρονται ἔξω τὰ σχοινία· καθότι ἐπακολουθήματα τὰ πλέον σπουδαῖα προήλθον ἐνίοτε ἀπὸ ἀμέλειαν τὴν πλέον οὐτιδανήν. Ὅταν τύχη νὰ ἐμπλεχθῇ τὸ σχοινίον, καὶ δὲν ἐπιτύχῃ νὰ τὸ διαλύσωσιν ἀμέσως, σύρει κάποτε τὸ πλοιάριον ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, καὶ οἱ ναῦται καταποντίζονται εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ προσεγγίζουσα στενοχωρία διὰ σχοινίου ἔλλειψιν ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν ὑψωσιν κωπίου, εἰς τὸ ὅποιον προστίθεται δεύτερον, τρίτον, ἢ καὶ τέταρτον, ὡς ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ. Ἡ δὲ ταχύτης, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κῆτος συνήθως καταβαίνει πρὸς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, εἶναι πρὸς ὀκτῶ ἢ δέκα μίλια τὴν ὥραν.

Τριακοντα λεπτά, κατὰ μέσον ὄρον, μένει τὸ πληγωμένον κῆτος ὑποκάτω τοῦ ὕδατος· ἐκτὸς ὁπόταν ἦναι τὰ ὕδατα ῥηχὰ, καὶ τότε τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ εἶναι πολὺ μακρότερον. Ὅσον δὲ ταχύτερα κινεῖται, τόσον βαρύτερα καταβαίνει· καὶ ὅσον μακρότερον χρόνου διάστημα μένει ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, τόσον περισσότερα ἢ ἀποκαμώσιν του, καὶ ἡ ἐπακόλουθος εὐκολία τοῦ ν' ἀλωθῇ. Πάραυτα ἔταν μεταφανῆ, σπεύδου πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται τὰ πρὸς βοήθειαν πλοιάρια, καί, ὡς τὸ φθάσωσιν, ἐμπήγει ἕκαστος ἀλιεύς εἰς τὴν ράχιν αὐτοῦ τὸ καμάκιόν του, ὅλα ὁμοῦ τρία, τέσσαρα, ἢ πλείοτερα, κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ κήτους καὶ τὴν φύσιν τῆς τοποθεσίας. Συχνότερα ὁμως καταβαίνει δι' ὀλίγα λεπτά, ἀφοῦ λάβῃ τὸ δεύτερον καμάκιον, καὶ ἀναγκάζει τὰ λοιπὰ πλοιάρια νὰ περιμένωσιν τὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιστροφήν του. Κτυπεῖται ὕστερον μὲ λόγχας, αἰτινες ἐμπήγονται εἰς τὸ σῶμά του, καί, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ ζωτικά του μέρη. Λειποθυμημένον, τέλος, ἀπὸ πληγὰς πολυαρίθμους καὶ ἀπὸ τὴν ἀφθονον τοῦ αἵματος ῥοήν, φανερόναι τὴν προσέγγισιν τῆς διαλύσεώς του, ἀπορρίπτον ἐκ τῶν μυκτῆρων αὐτοῦ μίγμα αἵματος ὁμοῦ μὲ τὸν ἀέρα καὶ τὴν μύζαν, τὰ ὁποῖα συνήθως ἐκπνέει, καί, τελευταῖον, ἀναπέμπον αἷμα καθαρὸν μόνον. Ἡ θάλασσα, εἰς μέγα διάστημα ὀλόγυρα, βάπτεται μὲ τὸ αἷμά του, καὶ ὁ πάγος, τὰ πλοιάρια, καὶ οἱ ἄνθρωποι καθυγραίνονται πολλάκις ἀπὸ τὸ αὐτό. Σημεῖον δὲ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ πλατεῖα σειρὰ ἐλαίου, ῥέοντος ἐκ τῶν πληγῶν του.

Πρὸ τῆς τελευταίας τοῦ ἀλώσεως σπαράσσεται σφοδρῶς, ὑφώνει καὶ περισεῖει τὴν οὐρανὸν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, προξενοῦν κρότον, ὅστις ἀκούεται μίλια μακρὰν. Ὅταν δὲ ἀποθνήσκῃ, γυρίζει ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν ἢ τὴν πλευρὰν του, — συμβάν εἰς τοὺς ἀλωτὰς χαροποιέστατον, τὸ ὅποιον ἀναγγέλλου διὰ τῆς καταβάσεως τῶν σημαίων των, συνωδευμένης μὲ τρεῖς ζωηρὰς κραυγὰς.

Ἡ παρατηρουμένη εἰς τὸ πληγωμένον κῆτος μεγάλῃ ἀδυναμία ἔταν πρῶτον μεταφανῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,

ἀφοῦ κατέβη κατὰ κάθετον 700 ἢ 800 ὀργυῖας, ἦτοι περὶ τοὺς 2000 πήχεις, προέρχεται ἀπὸ τὴν σχεδὸν ἀπίστευτον κατάθλιψιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγκαιῶς ὑπεβλήθη. Αὕτη ἐξισοῦται μὲ 211,000 τόνους. Εἶναι δὲ οὗτος βαθμὸς θλίψεως, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπροεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἡμέτερος νοῦς πλὴν ἀτελέστατα. Θέλομεν ἴσως τὸν καταλάβειν καλῆτερα, ὅταν εἰδοποιηθῶμεν, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ τὸ βάρος ἐξήκοντα τῶν μεγίστων πλοίων τοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας, ὠπλισμένων, ἐφωδιασμένων, καὶ κατὰ πάντα ἐτοιμῶν δι' ἐξαμνησιῶν περίπλου.

Ἐκαστον πλοιάριον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπληρώθη κῆτος, φέρει σημαίαν· καὶ προσέτι τὸ καράβιον, εἰς τὸ ὁποῖον τοιαῦτα πλοιάρια ἀνήκουσι. Χρησιμεῖουσιν δὲ τὰ σύστημα ταῦτα νὰ φανερόνωσιν εἰς τὰ περικύκλω πλοῖα τὸ εἰς τὸν ἐμπεριπλεγμένον ἰχθῦν ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ σημαιοφόρου πλοίου.

Διαφέρει μεγάλως τοῦ καιροῦ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον πιάνονται τὰ κῆτη. Βεβαιότατον εἶναι, ὅτι ἀλώθησαν τινὰ εἰς δεκαπέντε λεπτῶν διάστημα· ἐνῶ ἄλλα μόλις ὑπέκλιναν εἰς τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα ὥρας. Κατὰ μέσον ὄρον, ἀρκοῦν πιθανῶς δύο ἢ τρεῖς ὥραι. — Τινὰ κῆτη συμβαίνει νὰ φονευθῶσιν ἀπὸ ἐν καμάκιον, ἐνῶ ἄλλα ὄχι μεγαλῆτερα ἀπέφυγον ἀπὸ τέσσαρα, πέντε, ἢ καὶ πλείοτερα. Κάμμιν φορὰν αἰσχύονται τὰ κῆτη ἐξ ἀπροόπτου, ἐμπλεκόμενα καὶ περιτυλισσόμενα ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰ σχοινία.

Ἀφοῦ τὸ κῆτος θανατωθῇ, τὸ δένουον πρῶτον εἰς πλοιάριον, τὸ διαλύου ἐπειτα ἀπὸ τὰ σχοινία, καὶ τὸ κωπηλατοῦν ὅλοι ὁμοῦ οἱ ναῦται πρὸς τὸ καράβιον. Ἐκεῖ ἀφαιροῦν τὸ πάχος, καί, ἀνασύροντες αὐτὸ εἰς τὸ κατάστρωμα, ἢ τὸ βράζου ἀμέσως πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου, ἢ τὸ στοιβάζουσιν διὰ μετακομιδὴν εἰς τὴν πατρίδα των.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΔΡΥΣ. — Ἀμπελὸς τις, παρὰ δρῦν φουμένη, εἶχεν ἤδη τοσοῦτον ὑψωθῆν, ὥστε νὰ χρειάζεται ὑποστήριγμα. Ἄρῦ, εἶπεν ἡ ἀμπελος, κλίνε τὸν κορμὸν σου, ὥστε νὰ μὲ ὑποστηρίξῃς. Ἄναι, ἀπεκρίθη τὸ μεγαλοπρεπὲς δένδρον, χρεωστὸν νὰ σὲ ὑποστηρίξω· ἀλλ' εἶμαι πολὺ ὀγκώδες καὶ πολὺ στερεόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ κλίνω. Περὶβαλε εἰς ἐμὲ τοὺς βραχίονάς σου, ἀγαπητὴ ἀμπελε, καὶ μὴν ἀμφισβᾶλλῃς ὅτι θέλω σὲ ὑποστηρίξειν καὶ σὲ περιθάλπειν. Ἐνῶ δ' οὕτω σὲ βασταζῶ, θέλεις καλλωπίζειν τὸν κορμὸν μου μὲ τὰ ὠραία σου πράσινα φύλλα καὶ τοὺς κοκκινοχρῶδους σου βότρυας.

Ἄλλ' ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη ἡ ἀμπελος, ν' αὐξάνω χωρὶς νὰ κρέμωμαι ἀπὸ σέ· διατί δὲν ἐμπορεῖς ἐσὺ νὰ τυλιχθῇς περὶ ἐμὲ, καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ μεγαλύνω κατ' εὐθεῖαν καὶ ἀνεξαρτητῶς; Ἡ φύσις τοῦτο ποτὲ δὲν ἐσκόπευεν, εἶπεν ἡ δρυς. Μόνη των ἀδυνάτων εἶναι νὰ ὑψωθῇ· καὶ ἂν τὸ δοκιμάσῃς, οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἡ βροχὴ, καὶ μάλιστα τὸ ἴδιόν σου βάρος, θέλουσιν σὲ κατεδαφίσειν. Οὕτε ἀρμόζει νὰ ἐκτείνῃς τοὺς βραχίονάς σου τῆδε κακίσει μετὰ τῶν δένδρων. Τὰ δένδρα θέλουσιν ἀρχίσειν νὰ λέγωσι, Δὲν εἶσαι ἀμπελὸς μου — ξενὴ εἶσαι — μακρὰν, μακρὰν, δὲν σὲ περιθάλπω. Ἐπειτα, θέλεις καὶ τόσον περιπλεχθῆν εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους, ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῆς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς ἐμὲ· καὶ οὐδέεις θέλει σὲ θαυμάζειν, οὔτε σὲ ἐλεεῖν.

Ἄ, μὴ γένοιτο, εἶπεν ἡ ἀμπελος, νὰ ὑποπέσω εἰς τοιαύτην κακοτυχίαν· καὶ πάραυτα περιτυλίχθη εἰς τὴν δρῦν, ὥστε ἀμφοτέραι ἠξάνον καὶ ἡκμαζον εὐδαιμόνως.